

Husleje, saa er Udgifterne overalt i disse Kommuner de samme som i København; kun med Hensyn til Skatteydelsen kan der maaske være nogen Forskel, men Skatteydelse i Forbindelse med Aldersrentenydere betyder jo i Virkeligheden ingenting. For de tre store Byers Vedkommende, som nu er taget med, gælder noget lignende. De har vokset sig saa store, at man har ment, de burde ind under de samme Satser, som gælder for Storkøbenhavn. Jeg kunde have Lyst til at udtale det ganske private Ønske, at den højtærede Minister havde taget flere af vore store Byer med; jeg tænker paa Byer som Horsens, Vejle, Esbjerg, Randers. Der er Levevilkaarene sikkert saadanne, at der kunde være Grund til at tage dem med ind under Skala 1.

Skala 2 i den nugældende Lov omfatter de øvrige Købstæder samt Landsbyer med bymæssig Bebyggelse, som ved sidste Folketælling havde mindst 2 000 Indbyggere. Som ærede Medlemmer vil erindre, har jeg altid fundet denne Bestemmelse om den bymæssige Bebyggelse meget uheldig. Den kom i sin Tid ind i Loven for at skabe Lighed i Understøttelserne, men efter min Mening forfejler den ganske dette Maal. Det er nemlig ikke saaledes, at Forholdene indenfor den bymæssige Bebyggelse retter sig efter dennes Størrelse, de retter sig snarere efter dens Beliggenhed. Man kan udmærket godt finde ikke saa faa Stationsbyer, der har langt mindre end 2 000 Indbyggere, men alligevel har saadanne bymæssige Forhold, at Levofoden der bliver lige saa dyr som i en Købstad. Og man kan paa den anden Side finde rene Landsogne, der ligger tæt op ad en Købstad, og hvor Købstadens Grund maaske gaar paa den ene Side af en Landevej, medens den anden Side af samme Vej er Landkommunens; begge Sider er bymæssigt bebyggede, Folk handler hos de samme, køber Mælk hos den samme Mælkehandler, Kød hos den samme Slagter o. s. v., o. s. v., deres Kaar er ganske ens, enten de bor i Landkommunen eller i Købstadkommunen, men naar denne Landbebyggelse ikke rummer over 2 000 Indbyggere, er man afskaaret fra at kunne følge den Takst, som gælder for Købstadkommunerne. Det har derfor altid staaet for mig som værende meget uheldigt, at man har sat denne Grænse, de 2 000 Indbyggere.

Nu erindrer jeg, at den tidligere Indenrigsminister, det ærede Medlem Hr. Kragh, ogsaa fandt, at der kunde være noget uheldigt i denne Grænse, men at han ikke, som Loven den Gang var affattet, kunde se

nogen Vej til at komme udenom den. Saaledes som den højtærede nuværende Indenrigsminister har affattet Bestemmelsen, hilser jeg den med Glæde. Efter denne Form er det tilstrækkeligt, at der i hele Kommunen findes 2 000 Indbyggere. Man har altsaa villet sikre sig, at det dog blev nogenlunde større Kommuner, og naar blot der i hele Kommunen findes 2 000 Indbyggere og saa naturligvis den bymæssige Bebyggelse, uanset hvor stor denne er, saa vil Kommunen være berettiget til at give Aldersrente efter Takst 2. For saa vidt der skulde opstaa Tvivl med Hensyn til, om der nu ogsaa er bymæssig Bebyggelse, har man lagt Afgørelsen heraf ind under Indenrigsministeriet, hvilket jeg ogsaa hilser med Glæde, thi naar man tilstræber Lighed i et Forhold som dette overfor de gamle, bør man naturligvis ogsaa tilstræbe det i denne Henseende, og jeg finder, at der ligger en Betyggelse i, at Indenrigsministeren, for saa vidt der kommer Spørgsmaal op derom, skal afgøre, hvorvidt der i Kommunen findes bymæssig Bebyggelse.

Selve Taksterne foreslaas noget forhøjet. Holder man sig til København, betyder Forhøjelsen, at et Ægtepar, hvor begge er berettigede til Aldersrente, det vil sige begge er fyldt 65 Aar, faar Aldersrenten sat op fra 1 008 Kr. til 1 080 Kr.; den stiger med andre Ord 72 Kr. Den stiger saa lidt mere, efterhaanden som de venter med Begæringens Indgivelse, saaledes at hvis de venter til 68 Aars Alderen, stiger den fra 1 296 Kr. til 1 404 eller med 108 Kr. I Købstæderne vil det samme Ægtepar stige fra 804 Kr. til 900 Kr., altsaa med 96 Kr., og ved 68 Aars Alderen fra 1 038 til 1 170 Kr. eller med 132 Kr. For Landets Vedkommende stiger Aldersrenten for det samme Ægtepar fra 600 Kr. til 720 Kr. og, for saa vidt de venter til 68 Aars Alderen, fra 780 til 936 Kr. eller med 156 Kr. Tager vi disse Takster for Ægtepar under eet, betyder det en Forhøjelse af 10 pCt.

For enlige Personer samt Ægtepar, hvoraf den ene er fyldt 65 Aar, stiller Forholdet sig noget anderledes. Ærede Medlemmer vil erindre, at vi ved Overgangen fra Alderdomsunderstøttelse til Aldersrente fordelte denne Klasse af Rentenydere. Under Alderdomsunderstøttelsesloven var det Kommunalbestyrelserne, der bestemte Satserne, man havde ikke i og for sig nogen Skala at gaa efter, men gennemsnitlig fandt man, at det var et passende Forhold, naar de gifte fik 30—40 pCt. mere end de enligt stillede Personer. Statistikken fra